

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

*Eu, cea
de pe locul doi*

CEZARA ZAMFIR

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2018

CUPRINS

PROLOG.....	7
CAPITOLUL 1.....	9
CAPITOLUL 2.....	17
CAPITOLUL 3.....	25
CAPITOLUL 4.....	35
CAPITOLUL 5.....	45
CAPITOLUL 6.....	53
CAPITOLUL 7.....	61
CAPITOLUL 8.....	65
CAPITOLUL 9.....	71
CAPITOLUL 10.....	79
CAPITOLUL 11.....	85
CAPITOLUL 12.....	89
CAPITOLUL 13.....	95
CAPITOLUL 14.....	101
CAPITOLUL 15.....	105
CAPITOLUL 16.....	109
CAPITOLUL 17.....	115
CAPITOLUL 18.....	119
CAPITOLUL 19.....	127
CAPITOLUL 20.....	133
CAPITOLUL 21.....	139
CAPITOLUL 22.....	145
CAPITOLUL 23.....	149
CAPITOLUL 24.....	157
CAPITOLUL 25.....	163
CAPITOLUL 26.....	169
CAPITOLUL 27.....	177
CAPITOLUL 28.....	181
CAPITOLUL 29.....	189
CAPITOLUL 30.....	197
EPILOG.....	199

PROLOG

Dincolo de umbre și vise, mi se ridică în fața ochilor un zid pe care nu-l pot înțelege și de care nu pot trece. Tot ce se întâmplă în viața mea este asemenea unui joc de șah, pe care mă tem că-l voi încheia atunci când îmi voi da ultima suflare. Deși încerc și sunt conștientă că mă zbat să aflu acel deznodământ, se pare că va trebui să aștept și să nu cumva, între timp, să periclitez soarta acestui joc ce mă macină pe zi ce trece. Mă apropiu, mă izbesc de zid, îl mângâi, îl sărut cu buze reci și-l alint cu pumnii sperând să-mi spulber sufletul, dar eu nu sunt atât de puternică. Sufletul meu privește trist toată această scenă și-l simt cum ar vrea să pornească o furtună cu lacrimile mele, dar sunt uscate de prea multă vreme și altele nu-s capabilă să-i ofer. Am renunțat la ele când mi-am dat seama de comicul situației: într-o lume în care oamenii se hrănesc cu lacrimi, cred în ele și devin ușor de manipulat, tu, ca ființă asemenea lor, trebuie să fii tare, să fii capabil să demonstrezi orice adevăr, sentimental sau nu, fără nici măcar o lacrimă.

Zidul meu mă lasă să văd orizonturi, să călătoresc cu gândul, dar îmi interzice să înaintez. Orice aș face, mă regăsesc mereu în același cerc vicios de patimă, minciuni

și oameni lipsiți de scrupule. Am de-a face cu un punct culminant în viața mea, unul la care credeam că nu am să mai revin căci am deschis ochii și am privit cerul. Ah! Ce priveliște! Mi-am dat seama că am mai fost aici de prea multe ori ca să mă opresc din nou, doar că de această dată zidul îmi este inamic. În el regăsesc toate temerile mele, toate sentimentele și visele, acolo mi-am închis sufletul, pe care nici nu cred că îl mai pot elibera. Am forțat soarta să îmi ofere imunitate în fața neomeniei și ea mi-a luat la schimb sufletu-mi timid și l-a închis într-o capcană menită mie.

Toate se întorc cumva, iar acum mie mi-a venit timpul să-mi recuperez sufletul chinuit și să-l pun în fața lumii să se bucure, să sufere, să simtă căldura unui trup, să trăiască atât cât i-a mai rămas. Asta este calea pe care o voi urma căci atunci când jocul va fi aproape de final, vreau să îmi iau sufletul în brațe și să înfruntăm fără regrete moartea iminentă.

CAPITOLUL 1

Nu am fost niciodată norocoasă. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, nici nu știu ce înseamnă mai exact norocul. O fi probabil șansa aia pe care o nimerești de mii de ori în viață sau poate fi atunci când câștigi bani ușor din chestii care dau într-un final dependență. Oricum ar fi, eu nu am cunoscut acest concept pe care îl aud din gurile tuturor... eu am luptat mereu să mă ridic din mocirla în care mă născusem și să îmi fac un nume. Voiam să lupt, să muncesc până leșin la locul de muncă, apoi să mi se recunoască eforturile și meritele iar abia după aceea să fiu promovată și să mai urc puțin pe scara socială. Exact așa s-a și întâmplat. E o poveste clasică, de fapt: fata de la țară se zbate să scape de mediul dăunător, face o facultate pe care și-o plătește cu puținii bani câștigați dintr-un job part-time, îi îndură pe toți amețiții la barul unde lucrează, dar speră la un viitor mai bun. Acesta devine mai bun, dar imediat sare din schemă viața socială, personală, hobby-urile etc. Adică te dedici muncii și atât. Restul nu mai contează. Ori tu, ori banii!

Am fugit de acasă cu zâmbetul pe buze către facultate, neștiind că un oraș mare înseamnă un mediu cu infinite tentații, oameni dubioși și un mai mare apetit pentru chestiunile sexuale, care ajung să fie plătite extraordinar de bine. În primul an am schimbat 6 chirii, căci dădeam numai peste oameni fără principii și pe atunci nu concepeam să stau în aceeași cameră cu asemenea indivizi, darămite să mai fim și prieteni. Totul era bine calculat, aveam un sistem de valori morale bine pus la punct și îmi spuneam că nici în ruptul capului nu voi călca vreodată strâmb. Locul de muncă l-am obținut la fix, căci rămăsesem fără bani și fără opțiuni de angajare, deci nu-mi permiteam să refuz. Nimic nu mergea după planul pe care mi-l făcusem acasă, dar încă mai speram la câteva zile cu soare în viața mea. Mereu mi-am zis că în viață trebuie să te zbați, să muncești până la extenuare, să nu pierzi nicio ocazie de a-ți arăta potențialul și la momentul potrivit, cineva te va remarca sau poate vei putea chiar tu să dai puțin din coate ca să îți faci loc unde vrei să ajungi.

Mi-am petrecut cei 3 ani de facultate prin tot felul de chirii, am cunoscut oameni cât se poate de parșivi și profitori, dar nimeni nu a reușit să mă descurajeze mai mult decât permiteam eu. Toată încrederea era în mine și în ce știam eu că pot face. Restul era relativ. Deși nu fusesem niciodată norocoasă, în sinea mea speram că într-o zi voi gusta și eu acest elixir, doar pentru a nu muri fără să fi încercat ceea ce toată lumea spunea că este extraordinar. Desigur că nu mă lăsam în voia sorții, făcusem Facultatea de Psihologie și în paralel urmam

un program de jurnalism acreditat. Precum spuneam, totul era calculat. Păcat că mi-am dat seama prea târziu de ce viața este atât de fascinantă: oricât de pregătit ai fi, dacă așa e să fie, mereu te va lua prin surprindere.

După facultate m-am angajat ca asistentă la o firmă de contabilitate, unde nu făceam altceva decât să duc cafele șefilor și să xeroxez acte. Nimic mai mult nu mi se permitea, căci nu eram specializată, tot așa mi se spunea. După muncă, seară de seară mergeam într-un pub din apropierea blocului în care locuiam și îmi comandam, ca de obicei, un pahar de vin roșu demisec, pe care-l savuram în timp ce citeam cărțile mele preferate. Viața mea nu era spectaculoasă, dar încă mă luptam pentru visele mele, încă speram la un viitor mai bun.

Era o zi tristă pentru mine. Singura mea prietenă, Ioana, se muta la Londra pentru a-și găsi ceva mai bun de muncă. Am decis să ne întâlnim la o cafenea din centrul Iașiului pentru a ne lua rămas-bun. Nu-mi venea a crede că, după plecarea ei, voi rămâne singură de tot. Mă gândeam la cât de bună fusese cu mine și de câte ori își sacrificase fericirea pentru mine. De data asta era timpul să nu mai fiu egoistă, trebuia să o las să-și construiască propria fericire.

După de ne-am comandat câte o cafea și am schimbat câteva cuvinte fără prea mult sens, Ioana a izbucnit, pe un ton oarecum melancolic:

— Amalia, nu pot să cred că plec... îți voi duce lipsa atât de mult!

Am privit-o cu ciudă și pentru o secundă am vrut să-i spun să rămână, dar mi-am mușcat limba și doar am zâmbit amar.

— Hai cu mine!, continuă ea.

— Nu pot... știi că am școala, munca...

— Ce înseamnă toate astea, Amalia? Te afunzi tot mai mult în chestii fără suflet. Tu nu ești așa, tu poți empatiza, ești un suflet dulce și cald care se pierde-n toată birocrăția asta și în povestea cu cariera!

— Ce știi tu?

— Știu că dragostea inimii tale e la Londra, îmi zâmbi complice.

— Nu te cred, am râs dintr-odată.

— Știi ce? Nu te înțeleg uneori, parcă ai fi cumva duplicitară, ba rece și nepăsătoare, ba caldă și sentimentală. Cum e, de fapt?

— Nu cred că sunt chiar așa, am încercat eu să mă scot, dar mă cunoștea prea bine. Mă știa mai bine decât o făceam eu uneori, iar din cauza asta sufeream că mă lasă singură. Nu avea ea habar câtă nevoie aveam de ea.

— Te cunosc, Amalia, de când mi-ai povestit despre toată nebunia aia a ta cu acel cod moral pe care ți l-ai impus, de atunci am înțeles cât de greu îți este să-l respecti fără să rănești pe nimeni.

Da, aveam un cod moral după care mă ghidam prin viață iar ea era singura care știa totul despre el.

Am rămas stupefiată. Mă ataca, iar eu nu-mi mai găseam cuvintele să ripostez.

— Cum era? A, da... nu ierți pe nimeni care minte, păi cum vine asta? Toată lumea minte, Amalia, nu

contează despre ce sau pe cine, este în natura noastră să mai cosmetizăm realitatea.

Efectiv nu o puteam opri. Cu siguranță că ținea toate aceste cuvinte în ea de multă vreme, iar acum răbufnise.

— Încrederea, altceva crucial. Nu ai încredere în nimeni și astfel rămâi singură și suferi că singura ta prietenă, care a îndurat de toate lângă tine, pleacă la Londra. Vezi cum îți faci rău singură că te limitezi cu reguli de rahat și nu lași pe nimeni să se apropie de tine?

— Ioana, eu...

— Taci și ascultă-mă, poate te trezești la realitate! Cu iubirea n-am să înțeleg niciodată ce ai, spui că aștepti să ai acea poveste de dragoste din basme, dar tu te plictisești de toate relațiile pe care le ai și nenorocești inimi la rând. La sentimentele acelor oameni te-ai gândit vreo secundă?

— Nu asta e ideea...

— Ba fix asta e! Spui că nu te deranjează singurătatea, dar de fapt ești terifiată numai la ideea ei.

Câtă dreptate avea. Habar nu avea ea. Eu și codul meu moral...

— Cât despre a nu te amesteca în relațiile altora, nu știu ce să zic. Poate e bine, poate nu. Cine știe? Știm amândouă de scandalul cu acel profesor parșiv de la facultate.

— Ioana, știu că poate e greșit ce cred, dar credemă că din punctul meu de vedere, o relație e o legătură sacră pe care nu aş putea vreodată să o destram. Trebuie să mă crezi, te rog! În plus, nu s-a petrecut nimic între mine și profesorul acela.

Contextul fusese unul demn de seriale lacrimogene. El era un profesor suplinitor, căsătorit cu o prietenă din copilărie de-a Ioanei. Îmi făcuse avansuri și îmi trimisese cadouri la care nu am răspuns niciodată, dar Ioana a aflat și l-a demascată de față cu soția lui. Eu am negat totul, însă nu am fost crezută iar ei au divorțat, provocând un scandal imens la facultate. Ioana a suferit o perioadă când și-a dat seama că nu avusese dreptate, însă o simțeam că încă nu mă credea pe deplin.

— Te cred, drăguțo. Vreau doar să înțelegi că din tot codul tău moral, asta e singura regulă care are sens.

— Hmm... trebuie să aibă sens pentru mine.

— Da, dar trăind într-o societate, ar trebui să aibă sens și pentru alții, nu?

Mi-a făcut cu ochiul și am început amândouă a râde. Cu ea treceam de la agonie la extaz și invers, era plină de viață și efervescentă, fix opusul meu.

Deși nu spusese nimic de ce-mi creasem acest cod și de ce încă mă mai chinuiam să mă țin de el, simțeam uneori nevoia să urlu după ajutor. Eram o ființă demnă, binevoitoare, dar prea modestă. Voiam să fiu remarcată, dar nu-mi acordam încredere, nu mă temeam să fiu rănită, dar nu puteam uita sau ierta vreo faptă ce mă deranja, voiam iubire... dar amânam orice clipă de intimitate pentru că mi-era frică. Nu știu de ce mă temeam... oare m-ar fi schimbat așa de mult dacă permiteam unui om să-și arunce o privire spre sufletul meu?

Masca de om dur și puternic devenise atât de grea peste ani, încât uneori aveam impresia că voi ceda și

atunci toate lucrurile pentru care muncisem s-ar fi dus de râpă. Credeam că dacă oamenii îmi vor vedea defectele vor profita de mine fără milă iar acest gând mă înspăimânta.

Am ajuns acasă după ce mi-am luat rămas-bun de la Ioana, am deschis jurnalul și am început să scriu: „*Ioana are dreptate. Trebuie să schimb ceva la mine. Voi suferi, voi sângera, voi plânge, dar la urma urmei nu sunt nimic mai mult decât un simplu om. Cu toate că renunț la codul meu moral pentru a gusta umanitatea pe deplin, o regulă nu se va schimba: niciodată nu voi fi pe locul doi în inima unui bărbat.*”